

Kérdezitek a prófétákat,
Tudatlan Tamásai a mának?
Keresitek Miklósunkat?
Ki e földet élteben és holtában is
számkivetve járta, mégis hűséges maradt,
legméltóbb fia, a lelke hazánknak.

Égen földön a jegesült árban vergődött,
nem tudott elbújni a hold,
körüle a nárciszok vacogtak,
emelkedett az életoltó zsold,
fogoly lett a lelkiismeret is
rákobrásult a halálfélelem, rá a szorongás,
folyamokat itatott, hegyeket emelt
megvadult, versengő vérontás.

*

Akkoriban a lurkó napok,
pitypangok még rám nevettek,
a gesztenyék közelén nézelődtem
alig múltam ötéves gyermek,
és egyszer csak látom
emberek embereket hajtanak,
puskatus kezükben,
embereket a mi Főutcánkon.

Nem tudtam még akkor,
hogyan ez is lehet érdem,
és azt sem, hogy a kis nyáj
gyalogosan Pest felé
hamarosan a halál torkában vészen.

Közülük egy bárány szökni próbált,
szökni a biztató Postaközön,
hiénák rugaszkodtak utána,
Jaj, öntudatlan gyermeki közöny!
Visszacibálták, puskatussal ütötték a hátát.

Láttam, s meg sem rezzent a lelkem,
nem volt bennem félelem, sem szánalom,
még csak arra sem gondoltam,
hogyan mit érezhet a fogoly.

Oly érzéstelen néztem, mint hajdanán
az ártatlan békát,
azt a kínzást nem értő némát,
a riadt, könnyörgő szemű békét,
mikor a fiúk kíváncsian kövezték
a Harcsa néni udvarán,